

ת"פ 8334/11/18 - מדינת ישראל נגד אברהים חמידה, סאמר שלודי, מאמון ג'עברי ת"פ 8463-11-18

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8334-11-18 מדינת ישראל נ'
חמידה (אחר/נוסף) ואח'

לפני כבוד השופט אביחי דורון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אברהים חמידה (אחר/נוסף)

2. סאמר שלודי (אחר/נוסף) 3.

מאמון ג'עברי ת"פ

8463-11-18

הנאשמים

גזר דין

כללי

כנגד שלושת הנאשמים, בשני התיקים הרשומים מעלה, הגישה המאשימה כתבי אישום נפרדים המתארים עובדות זהות, ככל הנראה, על רקע "הלכת קינזי".

ביום 13.3.19 הגיעו המאשימה ושלושת הנאשמים, בשני התיקים הנפרדים, להסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום נגד הנאשמים ויוחסה לכל אחד מהם עבירה של גניבת רכב (אופנוע) לפי סעיף 413ב' לחוק העונשין. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, כל אחד מהנאשמים הודה בכתב האישום המתוקן והורשע על פי הודאתו בעבירה דנן, תוך הסכמה שיוגש בעניינו תסקיר של שירות המבחן וכן חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות.

שלושת הנאשמים נמצאו מתאימים לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות.

הדין בשני התיקים התנהל בת"פ 8334-11-18

סיפור המקרה:

על פי כתב האישום המתוקן, ביום 24.10.18 הגיעו הנאשמים 2 ו-3 לעיר חולון ברכבו של הנאשם 3 בו נהג הנאשם 2. בהגיעם למקום בו עמד האופנוע של המתלונן שלחו השניים לנאשם 1 את מיקומם וזה הגיע למקום ברכב טרנזיט שהורד בעבר מהכביש ולוחית הזיהוי עליו אינה תואמת את זו שברישיון הרכב, (להלן - רכב ההעמסה). הנאשמים 2 ו-3 הרימו לתוכו את האופנוע, והחבורה נסעה מהמקום בשני הרכבים, תוך הפעלת מכשיר משבש תדרים על מנת לפגוע בפעולת מכשיר האיתור שעל האופנוע. לשלושת הנאשמים יוחסה בסופו של דבר, כאמור, עבירה של גניבת רכב. בסופו של יום הוחזר הרכב ככל הנראה לבעליו.

טיעוני ב"כ המאשימה:

עמוד 1

המאשימה מיקדה טיעוניה באלה:

- מדובר בעבירת רכוש חמורה, ואין הבדל בין גניבת אופנוע לגניבת רכב.
 - קיימות נסיבות מחמירות לעבירה אשר בוצעה בתכנון ותחכום, תוך שימוש במכשיר שיבוש תדרים, וגם שימוש ברכב נוסף, שהורד מהכביש לצורך הגניבה.
 - הערכים המוגנים הם שלום הציבור וביטחון רכוש.
 - זמינות וקלות הפוטנציאל לביצוע עבירת גניבת הרכב זיכו אותה בכותרת "מכת מדינה" ולפיכך יש ליתן לה התייחסות שיפוטית מחמירה.
 - לנאשמים 1 ו- 3 אין עבר פלילי, לנאשם 2 הרשעה בעברו, בתחום אחר.
 - התסקירים שהוגשו אינם מיטיבים עם מי מהנאשמים.
- בנסיבות אלה ביקש ב"כ המאשימה לקבוע כי מתחם העונש הראוי בגין העבירות נע בין 10-20 חודשי מאסר בפועל, וביקש להטיל על כל אחד מהנאשמים 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

טיעוני ההגנה:

ב"כ הנאשם 1:

חלקו של הנאשם 1 בעבירה הצטמצם לכך שנקרא להגיע עם רכב למקום על מנת להעמיס את האופנוע עליו. הוא לא נאשם בקשירת קשר, לא תכנן מראש לגנוב רכב אלא רק הצטרף לחבריו על רקע אישיותו הנגררת אף שהוא אינו עבריין. הנאשם 1 שהיה במעצר בית מספר רב של חודשים, לא הפר אותו ולהודאתו יש משקל רב מעבר לחיסכון בזמן הציבורי.

בנסיבות אלה ביקש ב"כ נאשם 1 להסתפק בעונש בן מספר מצומצם של חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, כפי שהמליץ שירות המבחן.

ב"כ הנאשם 2:

הנאשם 2 הוא צעיר הנאשמים, בן 20 בלבד בעת ביצוע העבירה. הוא לקח אחריות והביע חרטה ואף התחיל הליך טיפולי שלא צלח בסופו של דבר עקב בעיות תקשורת. הנאשם דואג לאחיו הקטנים שאין להם מסגרת או משפחה. הנאשם היה עצור 9 ימים והיה נתון במעצר בית מלא כחצי שנה.

לנאשם 2 אין דפוסים עברייניים. העבירה אותה עבר היא עבירת רכוש, היא לא לוותה בפגיעה בגוף אדם ולכן אין להחמיר איתו.

עברו הפלילי של הנאשם 2 ישן, אין לקחת אותו בחשבון ובית המשפט מתבקש לאמץ את המלצת שירות המבחן למאסר שירוצה בעבודות שירות ברף הנמוך.

ב"כ הנאשם 3:

הנאשם לקח אחריות והביע צער על העבירה. אביו נפטר ונטל הפרנסה עליו. מאז למד לקח ולא חזר לבצע עבירות. יש לאפשר לו לחזור לחיים רגילים ולאורח חיים נורמטיבי תוך הסתפקות במספר חודשי מאסר נמוך ככל האפשר שירוצה בעבודות שירות, כפי שהמליץ שירות המבחן.

תסקירי שירות המבחן:

הוכנו תסקירים בגין 3 הנאשמים, ובענינים של הנאשמים 2 ו- 3 הוגשו גם תסקירים משלימים.

התסקירים מלמדים דברים שונים על כל אחד מהנאשמים, באופן טבעי, ומתארים בעניינו של כל אחד מהם בעייתיות בתא המשפחתי בעצימות נמוכה: הנאשם 3 הינו המפרנס העיקרי של המשפחה נוכח מות אביו, הוריו של הנאשם 2 גרושים והוא מטפל באחיו.

מאידך, כל אחד מהנאשמים אובחן כ"מתקשה לערוך התבוננות פנימית ביחס לפעולותיו ולמניעים שלהן".

שירות המבחן מצא כי הנאשמים 1 ו-3 לא ייתרמו מטיפול במסגרתו ואילו לגבי הנאשם 2 כתב כי זה הביע תחילה נכונות מילולית להשתלב בטיפול אך לאחר מפגשים בודדים ניתק קשר ואף הפסיק להגיע לקורס בו שולב.

מול קצינת המבחן לקח כל אחד מהנאשמים אחריות - ולו חלקית - לעבירה, בין מהחרדה מתוצאות ההליך ובין מתובנה ראשונית לבעייתיות שבביצועה.

בנסיבות אלה המליץ שירות המבחן, באופן זהה לגבי כל אחד מהנאשמים, להטיל מאסר שאפשר וירוצה בעבודות שירות, מאסר מותנה לצורך הצבת גבולות ולהימנע מהטלת מאסר בפועל נוכח גילם הצעיר, היעדר דפוסים עברייניים באישיותם, ולקחת האחריות, גם אם חלקית, למעשיהם.

הסנגורים ביקשו לשלוח מרשיהם לתסקיר נוסף של שירות המבחן אך בקשתם נדחתה.

דין:

השאלה העומדת לדיון הינה האם להטיל על הנאשמים עונש מאסר בפועל או מאסר שירוצה בעבודות שירות, ובאיזה היקף.

לצד החומרא עומדות מספר נסיבות בעלות משקל לא מבוטל.

אף שכתב האישום נגד הנאשמים תוקן והם הורשעו בגניבת רכב, ולא ב"גניבת רכב בצוותא", אין ספק ששיתוף פעולה בין הנאשמים הוא שאיפשר את הגניבה. א' הביא עמו את ב' שהתקשר לג' אשר הגיע עם רכב עליו, אחר כבוד, הועמס האופנוע הגנוב.

הניסיון "לטשטש עקבות" בדרך של שימוש ברכב בעל לוחית זיהוי לא לו לצורך העמסת האופנוע עליו, תוך שימוש במשבש תדרים להקשות על איתור האופנוע באמצעות המכשיר שהותקן עליו מעידים על סממנים של עבריינות טבועה בפעולת הגניבה. "עבריינות טבועה" ניתנת לטיפול (למניעת חזרתיות) בין באמצעי טיפול יסודיים באמצעות שירות המבחן ובין בענישה חמורה ה"מטפלת" באותה עבריינות באמצעות הרתעה. גם נתונים אלה צריכים לבוא בחשבון בעת שקילת העונש.

בנסיבות אלה אינני מוצא כי חלקו של מי מהנאשמים, בין שהתבקש להצטרף, בין שביקש, ובין שהתלווה, שונה באופן מהותי מזה של מי מחבריו, אף כי אני מוכן להניח - בהיעדר ראיות אחרות לסתור, כי הגניבה לא תוכננה אלא באותו יום.

בעובדה שמדובר באופנוע ולא במכונית דעתי כדעת המאשימה. לא זו בלבד שערכו של האופנוע הספציפי רב (ישנן מכוניות רבות שערכן נמוך ממנו), אין בשאלת הערך כדי לאפיין את מבחן החומרה, אלא דווקא שאלת התועלת עבור הבעלים או הצורך שלו באופנוע או במכונית, היא שיוצרת את הפגיעה העיקרית באזרח הנפגע. שתיהן אינן מבחינות בין כלי התחבורה הממונעים מבחינת הפגיעה הנגרמת. גם לאדם וגם לערכים המהווים נכסיו - רווחתו, בטחונו ושלומו. במובן זה, לא רק את האופנוע גנבו הנאשמים, אלא גם נכסים נפשיים של בעליו, ולו לאותה עת.

בעפ"ג (ת"א) 37710-05-16 נקבע כי **"רכב הוא חלק ממהותו של אדם. אדם שמשתמש באופנוע, כמוהו אדם שמשתמש ברכב. זה כמו זה, זקוקים לכלי הרכב שברשותם לשימוש יומיומי ומבחינה זו, הפגיעה בבעל הרכוש היא אותה הפגיעה ומה שקבע המחוקק לגבי רכיב זה של סיכון קיים גם במקרה הנוכחי"**

בצד הקולא עומדות מספר נסיבות אחרות:

כל הנאשמים היו צעירים (בני 20 - 23) בזמן האירוע, כשהנאשם 2 (לו הרשעה קודמת משנת 2016 בגין עבירת אלימות משנת 2015 בעטייה אף ריצה מאסר)) היה הצעיר מכולם.

לנאשמים 1 ו- 3 אין הרשעות קודמות כלל.

כל הנאשמים לקחו אחריות בפני בית המשפט על מעשיהם, הודו וחסכו זמן ציבורי יקר. גם אם עשו כן בעצת עורכי דינם נוכח חומר הראיות, יש לתת להם את ההנחה וההקלה בדין הנובעת מעצם ההודאה בעבירה ומהיותה מהירה.

תסקירי שירות המבחן מלמדים כי איש מהנאשמים אינו בעל אישיות עבריינית מושרשת וטבועה.

קביעת מתחם הענישה:

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, יש לגזור את דינו של כל נאשם תוך צעידה במסלול המדורג, שתחילתו בקביעת מתחם העונש ההולם, וסופו בקביעת העונש המתאים.

"בקביעת מתחם העונש ההולם, יש להביא בחשבון, כידוע, את מידת הפגיעה בערך החברתי, בבסיסו הצורך להגן על הציבור מפני ההשפעה המזיקה שיש לעבירות רכוש בכלל וברכב פרט, ובכלל זה על הבטחון הציבורי שנפגע נוכח עבירות רכוש אלה. (תפ (תל אביב) 52964-06-16 - מדינת ישראל נ' רשד סלאודה, תק-של 2017(4), 81688(26/11/2017))"

אירוע בעל מאפיינים דומים נדון לאחרונה במסגרת ת"פ (ירושלים) 5882-02-18 (כב' השופטת ש' לארי בבלי):

"מעשיו של הנאשם מלמדים על מידה מסוימת של תכנון מוקדם. הגם שעובדות כתב האישום לא מפרטות באשר לאופן התכנון המוקדם, הרי שעצם הרשעתו בביצוע עבירת קשירת קשר מלמדת כי הנאשם יחד עם עבד והקטין החליטו על ביצוע גניבת אופנוע, ואין המדובר באירוע ספונטאני."

כמו כן, הנאשם נהג על האופנוע הגנוב מרחק של ממש, מתל אביב ועד לירושלים. נתון זה יש בו ללמד על עזות המצח ועל תחכום מסוים, שכן יש להניח כי מטרתם הייתה העברת אופנוע לעיר רחוקה יותר, באופן שיקשה על מציאתו. יתר על כן, את המרחק הרב עשה הנאשם כשהוא נוהג על האופנוע ללא רישיון נהיגה. אין המדובר בנסיעה קצרה שנועדה אך להוביל את האופנוע הגנוב אל עבר מקום מסתור (וגם אילו היה זה המצב, היה הדבר חמור), כי אם נסיעה של ממש בה הקים הנאשם סיכון לעצמו וליתר משתמשי הדרך.

עוד יובא בחשבון כי הנאשם נתפס בסופו של אירוע, לאחר שניסה להימלט ולאחר שימוש בפצצות תאורה שנועדו לאתרו, על ידי כוחות המשטרה. משכך יש להניח כי האופנוע הושב לבעליו, באופן המלמד כי הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם אינו ברף הגבוה."

כב' השופטת בבלי סקרה גם את הפסיקה הנוהגת בנסיבות אלה:

"במקרים דומים הוטלו על נאשמים שהורשעו בעבירות גניבת רכב עונשי מאסר בפועל. במקרים מתאימים מושתים עונשים של מאסר בעבודות שירות, ולרוב ענישה זו באה בעקבות הליך טיפולי ונטילת אחריות (ראו והשוו, בשינויים המחייבים, ענישה ומתחמי עונש הולם במקרים הבאים: רע"פ 1123/18 דבארי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.3.18); רע"פ 2054/18 היתם רבאיעה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.3.18); רע"פ 7577/17 נסיראת נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.12.17); רע"פ 1052/17 מחמד ג'ברין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 12.03.17); רע"פ 9267/17 אבו עישא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.01.18); רע"פ 5771/16 ראיד עיאס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.07.16))."

הנה כי כן, ניכר כי גם פסיקת בתי המשפט מכתיבה קביעת מתחם ענישה הנע בין מספר חודשים שאפשר וירוצו בעבודות שירות, לבין מאסר בפועל בן מספר דו ספרתי של חודשים.

כפי שפירטתי קודם לכן, נסיבות ביצוע העבירה על ידי הנאשמים היו כאלה שלוו בעבריינות כמעט טבועה, ולכל הפחות סממניה של אותה עבריינות, בתכנון, בביצוע המדוקדק, בהיעדר המחשבה הנוספת תוך כדי המהלך. כל אלה מטילים

צל לא פשוט על האירוע בכללותו. בגין יש למתוח את המתחם בין 7 - 12 חודשי מאסר.

מצד שני, יש לתת משקל לא מבוטל להיעדר עבר פלילי לשניים משלושת הנאשמים, לגילם הצעיר יחסית בעת ביצוע העבירה, וגם ללקיחת האחריות הנובעת מהודאתם.

בהינתן כל אלה, אני סבור כי עלי למקם את הנאשמים בשליש התחתון של מתחם הענישה.

לקחתי בחשבון גם את המלצת שירות המבחן אשר על אף הנכונות המזערית שביטא מי מהנאשמים להיכנס להליך טיפולי, והאחריות החלקית שלקח לעבירה, המליץ להימנע משליחתם למאסר בפועל והמליץ על מאסר שאפשר וירוצה בעבודות שירות.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם, סאמר שלודי, את העונשים הבאים:

1. מאסר למשך תשעה חודשים. המאסר יכול וירוצה בעבודות שירות. ככל שלא ניתן יהא לרצותו בעבודות שירות אלא בפועל בלבד, יהיה גובה המאסר 7 חודשים, תחילת מועד הריצוי ביום 01.11.20.
2. קנס בסך 1,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.3.2021.
3. פיצוי למתלונן בסך 4000 ₪, הפיצוי ישולם עד ליום 1.3.2021, כל תשלום ישולם תחילה על חשבון הפיצוי ורק לאחר מכן על חשבון הקנס.
4. מאסר למשך 7 חודשים אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירת רכוש לפי חוק העונשין מסוג פשע.
5. מאסר למשך 3 חודשים אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירת רכוש לפי חוק העונשין מסוג עוון.
6. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור עבירות רכוש כלשהן לפי חוק העונשין בתוך שנה מהיום ישלם סך 2000 ₪. יסרב להצהיר יאסר למשך 10 ימים- הצהרת הנאשם נרשמה לפני.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ז' חשוון תשפ"א, 25 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.